

Είναι στιγμές που την καρδιά μου ανοίγει
Πικρό, βαρύ, θανατερό μαράζι
Μεσάνυχτου σκοτάδι την αδράζει
Κι η ζοφερή μαυρίλα λέω την πνίγει
Κι όξω ευλογία Θεού! στο φως τυλίγει
Τα πάντα ο ήλιος και θερμά αγκαλιάζει
Τη γη που απ' τα φιλιά του αναγαλλιάζει
Και στη χαρά της χάρη η γλύκα σμίγει
Να βρώ ησυχία στου χάρου την αγκάλη
Ο πόθος φλογερός με σπρώχνει.
Κι η γλυκειά σου η λαλιά και τ' αργυρό σου
Το γέλιο που τ' ακούν μαζί μου κι άλλοι
Κι η αγγελική ματιά σου που με διώχνει
Μου λέν νομίζω σπλαχνικά: νεκρώσου.

(από *Τα σονέτα*, Ωκεανίδα 1999)